

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE WERELD VAN SEPPE SPRUIT

Een toneelspel in twee delen voor de jeugd

door

Herman Cogghe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2018

Nr.3462

PERSONAGES

(24 à 28 spelers – Figuratie)

SEPPE SPRUIT, journalist :
 HOOFDREDACTEUR, baas van Seppe :
 JENNIFER SIEMEN, toevallige autobestuurster – antropologe :
 FABIO TULATTI, schatrijke industrieel :
 ANINA TULATTI, zijn dochter :
 VOGELMAN, eigenlijk Yelle Briers verkleed als vogel – straalt een waardigheid uit en leiderschap – bioloog en ornitholoog :
 UBEL, vriend van de vogelman :
 TUK, vriend van de vogelman :
 UDO, vriend van de vogelman :
 RALD, vriend van de vogelman :
 ALM, vriend van de vogelman :
 SOBEK OMBO, eigenlijk Qyan Quackelstein, bouwpromotor – sjacheraar :
 LUAN, blanke handlanger van Sobek Ombo :
 GOOS, blanke handlanger van Sobek Ombo :
 BONG, donkere handlanger van Sobek Ombo :
 BOEM, donkere handlanger van Sobek Ombo :
 BENG, donkere handlanger van Sobek Ombo :
 BASU, volgeling van Sobek Ombo :
 DAYO, volgeling van Sobek Ombo :
 JUMA, volgeling van Sobek Ombo :
 ZACI, volgeling van Sobek Ombo :
 AMBULANCIER 1 :
 AMBULANCIER 2 :
 JAMES, butler en matroos op een vrachtschip :
 KAPITEIN JOHN :
 ARIE, eerste stuurman :
 GISELA PANLIKKER, dochter van de kapitein :
 DE BURGEMEESTER :

SOLDATEN VAN DE NAVY :

AFRIKAANSE DANSERS :

Eventuele dubbelrollen:

Hoofdredacteur / Sobek Ombo

Ambulancier 1 / Luan

Ambulancier 2 / Goos

James / Bong / Kapitein John

Afrikaanse dansers / volgelingen van Sobek Ombo

Boem / soldaat van de Navy

Beng / soldaat van de Navy

DECOR

Bestaat uit zetstukken die per scène worden geplaatst.

Deel 1

Scène 1 : bureau met computer, dossiers en mappen, bureaustoel en gewone stoel

Scène 2 : verkeerslicht

Scène 3 : twee ziekenhuis bedden gescheiden door een gordijn

Scène 4 : zee - kan gesimuleerd worden door blauw doek op de horizon

Scène 5 : Afrika simuleren met gele en rode spots.

Scène 6 : blauw doek (zee) en een vlot van drijfhout (palet)

Scène 7 : rotsen en bomen (kartonnen zetstukken) – palen met mensenhoofden (papier-maché)

Scène 8 : groot beeld van de vogelgod met achteraan rotsen

Scène 9: rotsen, stapelbouwmateriaal (op karton geschilderd) snel opzetbare tentjes, bomen

Deel 2

Scène 10 : kamprommel van de eilandbewoners, kooi waar acteur in kan

Scène 11 : suggestie van rots met beneden de zee – opvang voor flessen

Scène 12 : rotsen die grot vormen

Scène 13 : kamp eilandbewoners met rode oranje vuurgloed

Scène 14: roze boog en versiering, bomen en groen

KORTE INHOUD

Seppe is journalist maar zijn werk voldoet niet voor de hoofredacteur. Hij moet zich herbronnen maar wordt aangereden door een dame die op haar beurt ook wordt aangereden. Resultaat, beiden belanden in het ziekenhuis en worden werkloos. Aan het strand ontmoet Seppe de industrieel Fabio Tulatti die al jaren zoekt naar zijn verdwenen dochter. Seppe beloofd Fabio haar te gaan zoeken. Onderweg loopt hij Jennifer weer tegen het lijf en beiden besluiten samen verder te zoeken. Na een tocht met ups en downs strandt hun mysterieuze zoektocht op het vogeleiland. Zullen ze daar Anina vinden?

EERSTE DEEL

Openingsmuziek : Alan Parsons - Best of Instrumentals

SCÈNE 1: Pech

Decor : bureau met computer en papierrommel, twee stoelen

(Seppe klopt op de deur)

HOOFDREDACTEUR : Kom binnen en zet u!

SEPPE : U hebt me geroepen, meneer?

HOOFDREDACTEUR : *(ernstig)* Laten we maar dadelijk met de deur in huis vallen. Ik ben niet gelukkig, Spruit! Je reportages zijn waardeloze, plezante opstelletjes van een kind uit het tweede studiejaar. Wie is er in godsnaam geïnteresseerd in het leven van Flurk, de torenhaan. Wil je morgen alle mensen een stijve nek bezorgen? *(neemt volgend blad)* En hier, ‘Het bonte liefdesleven van Lovertje, een goudvis’. Hoogst interessant, maar daar zitten de mensen niet op te wachten! Ze hebben met hun eigen liefdesleven meer dan de handen vol en dan haal jij er nog een rode sardien bij!

SEPPE : Sorry mijnheer de hoofdredacteur, maar Lovertje is eigenlijk geen sardien. Het is een shunbonko. Een Japanse sluierstaart.

HOOFDREDACTEUR : Al is die vis van jou een nijlpaard met roze sproeten, het kan mij niet bommen, Spruit! De maat is vol! Ik wil tegen vanavond een sterk verhaal of je ligt eruit! Begrepen?!

SEPPE : Maar mijnheer... Ik dacht, er wordt al zoveel geschreven over oorlogen, ruzies en ander kwaad. Ik schrijf over gewone alledaagse dingen. Over mensen en dieren die gelukkig zijn.

HOOFDREDACTEUR : De mensen willen hot news, Spruit! Actualiteit, heet van de naald, dingen waarover ze kunnen praten. Zaken die choqueren, rampen, gebeurtenissen, accidenten. Wie heeft er een boodschap aan een torenhaan of een goudvis?

SEPPE : Wat moet ik dan doen?

HOOFDREDACTEUR : Dat is jouw probleem. Ga naar de wetstraat of het paleis en zoek daar naar een of ander schandaal.

SEPPE : En als ik geen schandaal vind?

HOOFDREDACTEUR : In de politiek stinkt het altijd wel ergens. Anders trap je maar eens op de eerste minister zijn tenen. Als er niets te beleven valt, moet je zorgen dat er iets te beleven valt. Begrepen?

SEPPE : Maar mijnheer de hoofdredacteur, ik vind mensen saai. Ik hou meer van dieren.

HOOFDREDACTEUR : Luister kerel, je moet durven. Spring van mijn part van de bollen van het Atomium of ga bij de Chinees eten met Koningin Mathilde. Deze avond moet hier een ronkend artikel klaar liggen of je kunt morgen de duiven gaan voeren in het park. Begrepen?

SEPPE : Maar mijnh....

HOOFDREDACTEUR : Ik wil niets meer horen. Laat zien dat je een vakman bent of anders ga je eruit. Ik denk dat ik duidelijk was. Aan het werk, man!

SEPPE : Ja, mijnheer de hoofdredacteur.

(Seppe staat recht en vertrekt – licht uit)

SCÈNE 2 : Patsboem

Decor : een drukke laan in de stad

Geluid : auto's en mensen in de stad

(loopt denkend over straat – auto komt eraan – kartonnen constructie of ingeklede go-cart)

SEPPE : Mensen!?! Wat moet ik over mensen schrijven? Het is altijd hetzelfde. Ruzies, echtscheidingen, schadalen, kibbelende politiciers of rechtszaken die meer krom zijn dan recht. Mensen zijn zo saai.

(auto toetert)

Ja, ja, ik heb je wel gehoord. Het moet een ronkend artikel zijn. Jeminee, het leven van een journalist gaat niet over rozen. Op papier lijkt de job bruisend als een champagne cocktail en word je omringd door de knapste redactrices, maar dat zijn pure verzinsels. In werkelijkheid is journalistiek een eenzaam vak. Let op! Het gedrukte woord is machtig en met één regel kun je van een vriend een vijand maken. Mijn baas, dat hoofdredacteursje van mijn voeten, noemt zichzelf de meest productieve journalist van de wereld. Niet moeilijk als je geld hebt en miljoenen kunt steken in eigen producties en die vervolgens in je eigen krant en tijdschriften bejubelt. Straffe verhalen zijn zomaar niet van straat te plukken. Vind maar eens een artikel dat inslaat als een bom.

(auto toetert – geluid van een aanrijding – Seppe ligt bloedend op de grond Jennifer komt angstig uit de wagen)

JENNIFER : O jee! Wat heb ik gedaan? *(knielt bij de roerloze Seppe)* Dat manneke is toch niet dood? Ochhereochgottekes, waar is mijn gsm! Wat is het noodnummer? *(belt de ambulance)* Goede dag meneer! Met Jen Siemen in de biljartstraat *(kijkt rond)* vijftwintig in Voetwerpen. ... Sorry...ik ben een beetje de klus kwijt. Natuurlijk bedoel ik Antwerpen. Ik heb een man aangereden... Nee, er zit niet veel leven in. Bijna zo dood als een pier...Kom alstublieft! Snel! ...Ja, ja, ik blijf ter plaatse. ...Oké, bedankt. Wat een ramp! Wat moet ik nu beginnen? Als ik vandaag niet op tijd op mijn werk ben, vlieg ik eruit, heeft de baas gezegd. Waarom ben ik weer de pechvogel? Ik kan niets en doe ook niets goed. Mijn moeder zegt dat ik twee linkerhanden heb.

(sirene van de ziekenwagen weerklinkt – twee brancardiers komen aangesnel – kan vanuit de zaal – Jen zwaait met haar zakdoek)

Hier, hier is het te doen!

AMBULANCIER 1 : Lap! Weer een vrouw achter het stuur. Het ziet er ernstig uit.

AMBULANCIER 2 : Had je meneer niet zien lopen?

AMBULANCIER 1 : Madammeke zou beter eens naar ‘Pearle’ of ‘Hans Anders’ (*of plaatselijke sponsor*) gaan. De brilletjes staan daar in reclame.

JENNIFER : (*angstig en geschrokken*) Leeft hij nog? Ik heb het niet expres gedaan, mijnheer. Boem! En het was gebeurd.

AMBULANCIER 2 : Ja boem, het zou er moeten bijkomen dat je de mensen voor hun plezier uit hun schoenen rijdt. We zouden nogal werk hebben.

JENNIFER : Kan ik met iets helpen?

AMBULANCIER 1 : Nee! Ga gewoon uit de weg. Je hebt al genoeg geholpen.

AMBULANCIER 2 : Direct komt de politie. Doe daar maar je uitleg tegen. Wij brengen meneer naar het ziekenhuis.

(ambulanciers af met Seppe)

JENNIFER : Nee toch! Nog wachten op de politie ook! (*kijkt op haar uurwerk*) Ik moest al lang op mijn werk zijn. Verdikke, meer dan twintig minuten te laat. Dat haal ik nooit meer... Mijn leven is een hopeloos overkokende soep. Een mens dood gereden, geen werk meer, wees uit een weeshuis. Wat doe ik hier op deze ellendige blauwe bol? Mijn C4 zal al klaar liggen.

(pakt haar gsm om te bellen – sirene van politiewagen – luide knal – lichten uit)

SCÈNE 3: Het ziekenhuis

Decor : ziekenhuis – twee bedden gescheiden door een gordijn, zwak licht

(Seppe ligt in het bed rechts met gekneusde ribben, het hoofd omwikkeld, verschillende schrammen en een gebroken arm – Jen wordt binnengebracht en op het andere bed neergelegd – Seppe kreunt en kermt onverstaanbaar)

JENNIFER : Help! Ik ga dood, ze willen mij vermoorden!

AMBULANCIER 1 : *(neemt haar polsslag)* Rustig juffertje, zo snel ga je niet dood.

AMBULANCIER 2 : Je bent te mooi om al te sterven.

JENNIFER : *(hysterisch)* Er zit een blauw monster achter me aan! Met een groot blauw knipperend oog! Het wil me opvreten. Help! Help!

AMBULANCIER 1 : O jee, de dame is helemaal van de kaart.

AMBULANCIER 2 : Voorlopig is er niets mee aan te vangen.

AMBULANCIER 1 : Waar woon je, juffrouw?

JENNIFER : Schubbekutteveen.

AMBULANCIER 2 : Wat zeg je?

JENNIFER : Schubbekutteveen bij Piemelpompelberg.

AMBULANCIER 1 : Madam, niet met ons voeten spelen of het gaat hier stinken.

AMBULANCIER 2 : Die is helemaal *(wijst met vinger naar zijn hoofd)* van lotje getikt.

AMBULANCIER 1 : Piemelpompelberg! Daar heb ik nog nooit van gehoord. De confrontatie met een politiewagen heeft het arme wicht stevig door elkaar geklutst.

AMBULANCIER 2 : Volgens mij heeft de klap roerei van haar hersens gemaakt.

AMBULANCIER 1 : Geklutste hersenen kunnen alleen verholpen worden met een kalmerende spuit en veel rust. Vooruit madammeke, maak uw bil eens bloot.

JENNIFER : Viezerik, wat moet jij met mijn blote bil?

AMBULANCIER 2 : Rustig meisje, 't is voor je goed *(prikt ze in haar bil)* Veel rust in stilte en weinig licht maken van jou weer de oude.

(licht verzwakt)

AMBULANCIER 1 : Waar haalt ze het, Piemelpompelberg? Die haar mayonaise is goed geschift. *(gaan af met draagberrie)*

(sinistere muziek – rookontwikkeling – Jennifer richt zich op in bed – naast haar verschijnt een jonge vrouw in een blauwe spot vanuit de hoogte – achter haar kun je beelden van een eiland projecteren)

JENNIFER : Ga weg, ik moet je niet. Ga weg!

ANINA : Help me, please? Ze willen alles kapot maken. De natuur is er zo kwetsbaar.

JENNIFER : Ga weg, ik moet je niet.

ANINA : Laat me niet in de steek. Help me! Alles ging goed tot Quackelstijn ten tonele verscheen.

JENNIFER : Waar heb je het over?

ANINA : Qyan Quackelstijn is een malafide projectontwikkelaar. Hij wil alles met de grond gelijk maken. De vogelgod is razend.

JENNIFER : Vogelgod? Welke vogelgod? Ik ken geen vogelgod.

ANINA : Vlug of het is te laat. De duivel mag het eiland niet beheersen.

JENNIFER : Mens, wat bazel je allemaal? Een vogelgod, de duivel, een eiland, waar heb je het over?

(ambulanciers terug op – Anina verdwijnt)

AMBULANCIER 1 : Madame haar mallemolen blijft maar doordraaien. We zullen de grote middelen moeten gebruiken.

AMBULANCIER 2 : Volgens mij was die eerste spuit, de helft te weinig. We zullen nog eens moeten bijtanken.

AMBULANCIER 1 : O jee, terug billenkermis. *(neemt een super grote spuit)*

AMBULANCIER 2 : Geen probleem, dat is zo gefikst. Pas op! Ik prik. *(doet het laken weg en prikt)*

JENNIFER : Auw Brutus, wat doe je?

AMBULANCIER 1 : Netjes in de roos, proficiat.

AMBULANCIER 2 : Ik ben niet voor niets dartskampioen in mijn stamkroeg.

AMBULANCIER 1 : Doornroosje zal nu wel slapen.

(ambulanciers af – tussenmuziek - vooraan recreatieruimte voor patiënten – enkel grote bloembakken, zetel en een tafeltje met tijdschriften op en twee stoelen – Seppe komt met krukken en een hoofdpleister op en gaat de krant lezen)

SEPPE : *(leest hardop)* Dochter van de rijkste industrieel van dit land na zeven jaar nog

steeds vermist. Fabio Tulatti heeft alle hoop opgegeven. Jakkas, heb dat voor. Je bent stinkend rijk en dan verdwijnt je enige dochter. Dat is misschien wel iets om een artikel over te schrijven. *(scheurt het stuk uit de krant)*

(Jennifer op met wonden op neus, gezicht, rest van het hoofd en armen – ze draagt een zachte halskraag)

Jij weer! Wat moet je hier? Kom je kijken of ik nog niet dood ben?

JENNIFER : Ik ben aangereden door een auto.

SEPPE : Jij?

JENNIFER : Ja, net nadat de ambulance je had meegenomen, kwam een politiewagen met loeiende sirene aangereden en ben ik er tegenaan gelopen. Ik was totaal de kluts kwijt.

SEPPE : Is het erg?

JENNIFER : Niet zo erg als wat jij hebt. Veel schrammen, rugpijn en een whiplash. Ik zal het de volgende dagen rustig aan moeten doen. Overmorgen mag ik naar huis en jij?

SEPPE : Het lopen gaat moeilijk. Openbeenbreuk, bekkenbreuk, hersenschudding en verschillende schaafwonden. Je hebt me flink getraakteerd. Ik ben hier nog wel even zoet.

JENNIFER : Sorry, je liep ook zomaar over straat zonder te kijken.

SEPPE : Ik was bezig met een artikel voor in de krant of een tijdschrift.

JENNIFER : Een artikel voor in de krant?

SEPPE : Sorry, Ik heb me nog niet voorgesteld. Seppe Spruit, journalist. Voorlopig toch nog. *(geeft haar een hand)*

JENNIFER : Ik ben Jennifer Siemen, secretaresse bij de firma Wurzels en Co, ook voorlopig nog.

SEPPE : Wat bedoel je?

JENNIFER : Ik heb de slechte gewoonte om overal te laat te komen en mijn baas neemt dat niet langer. Als het nog voorviel, zou ik mijn C4 krijgen.

SEPPE : Niet te verwonderen dat je na de aanrijding je kluts kwijt was. Heb je hem al terug gevonden?

JENNIFER : Wat?

SEPPE : Laat maar, het was een grapje. Ik moet terug naar mijn kamer. De kinesitherapeut komt zo. Zie ik je nog?

JENNIFER : Ik denk het niet. Overmorgen mag ik naar huis. Terug naar mijn goudvis en Willibald, mijn kater.

SEPPE : Willibald?

JENNIFER : Ik heb hem meegebracht van een vakantie in Duitsland. Het is een lieverd, maar ik geloof niet dat Zenobius, mijn goudvis, dat ook vindt.

SEPPE : Ik ben ermee weg. Succes met je verdere leven. De verzekering zal wel voor de afhandeling van de kosten zorgen. Adieu, miss gevaar op straat!

JENNIFER : Grrr, de groeten, droomwandelaar!

(Jennifer neemt een tijdschrift om te lezen – tussenmuziek – het licht sterft langzaam weg)

SCÈNE 4 : De opdracht

Decor : op het strand aan zee – gesuggereerd door blauw licht onder en geelwit licht boven en het ruisen van de golven – kan ook via projectie – Vooraan op de scène een zitbank.

(Zeegeluiden – Fabio staat hardop te praten tegen de zee)

FABIO : Please, geef haar terug! Laten we het uitpraten. Ik weet dat ik hard en kortzichtig ben geweest. Alleen mijn visie telde. Please, draag mijn boodschap tot bij haar? Het is alsof een stuk van mijn hart zoek is. *(pinkt een traan weg)* Ik weet dat ze leeft. Hoor je me niet? Geef me haar terug, breng haar veilig terug naar huis? Ik wil haar zien voor ik sterf.

(Seppe bekijkt van op afstand het verdriet van de man – hij steunt op een wandelstok)

SEPPE : *(gaat er naartoe)* Is er iets, meneer? Kan ik helpen?

FABIO : Niemand kan mij helpen. Het is allemaal mijn eigen schuld. Ik had beter naar haar moeten geluisteren. Maar dat is helaas niet gebeurd.

SEPPE : Ben je je geliefde kwijt?

FABIO : Na al die tijd doet het nog evenveel pijn. Het was de grootste stommitieit van mijn leven.

SEPPE : Toe maar, wat heb je dan verkeerd gedaan?

FABIO : Het heeft allemaal geen zin.

SEPPE : Toe, vertel het me. Ik ben Seppe Spruit, journalist en gekke tist.

FABIO : Fabio aangenaam. Journalist, zeg je?

SEPPE : Dat zei ik, ja.

FABIO : Ik hou niet van journalisten, die schrijven maar op. Zelfs de dingen die je wil dat niemand weet. Alles moet sensatie, zijn maar daarbij vergeten ze het leed van de mensen.

SEPPE : Ik zag je tranen en wou alleen helpen. Je zag er zo hopeloos alleen uit.

FABIO : Het is een lang verhaal. Kunnen we ergens gaan zitten?

SEPPE : Ginder staat een zitbank.

(Fabio en Seppe gaan zitten)

FABIO : Ik had vol trots mijn landgoed opengezet voor een publiek openluchtconcert. Volledig gratis voor de bezoekers, met drank en hapjes inclusief. Ik zag het als een bijdrage aan mijn medeburgers en aan de cultuuractiviteiten van de gemeente.

SEPPE : Is er niemand komen opdagen?

FABIO : Toch wel, meer dan tweeduizend bezoekers genoten van de muziek, maar na het concert was mijn lieve Anina, mijn enige dochter, verdwenen.

SEPPE : Heeft je lieve Anina geen bericht nagelaten?

(Fabio schudt het hoofd)

Was er misschien een complot tegen jou. Een wraakactie? Of was er liefde in

het spel?

FABIO : Ik weet het niet. Als industrieel heb je vrienden en vijanden. Met Anina had ik enkele dagen voordien een slaande ruzie over haar studierichting. Alle ambassades heb ik aangeschreven of gefaxt en haar gegevens doorgestuurd, maar niet één heeft positief geantwoord. Na zeven jaar is voor mij de wereld nog altijd leeg.

SEPPE : Zeven jaar? Dat is een hele tijd. Was Anina je dochter?

FABIO : *(knikt)* Ze moet nu achtentwintig zijn.

SEPPE : Moment! Daar gaat me een licht op. Ben jij Fabio Tulatti, een van de rijkste industriëlen van het land? Kan het zijn dat ik je verhaal gelezen heb in de krant?

FABIO : Helaas wel. Wat baat het om rijk te zijn als je de liefde van je kind moet missen. Ik zou er een fortuin voor geven als ik haar maar even terug bij mij had.

SEPPE : Toen ze verdween, waren er dan aanwijzingen? Hadden jullie ruzie of kan het iets te maken hebben met het openluchtconcert?

FABIO : Allebei. Ze vond het concert een grote geldverspilling en had liever dat ik het geïnvesteerd had in een expeditie van haar vriend Jelle Briers, bioloog* en ornitholoog*, die bezig was aan zijn doctoraatsthesis. Volgens mij was ze smoorverliefd op hem.

SEPPE : Verliefd op een bioloog die een expeditie wou ondernemen. *(zit te denken)* Heel bizar.

FABIO : Anina was een buitenmens. We hebben een grote tuin. Toen ze klein was, hielp ze de tuiniers al met het onderhoud ervan. Elke rups, kever, vlinder of nestje dat ze tegenkwam, weekte bij haar de nodige fascinatie los. Een grote tuin betekende ook veel buiten ravotten en dan krijg je automatisch een band met de natuur. Ik weet nog die keer dat ze 's nachts bij volle maan met een vlindernetje door het park dwaalde. Mijn vrouw werd gek van schrik. Anina vond het doodgewoon. Ze was geobsedeerd door nachtvlinders en verzamelde in die tijd alle soorten motten om ze te determineren.

SEPPE : *(kordaat)* Weet je wat? Ik ga haar zoeken.

FABIO : *(verward)* Wat zeg je?

SEPPE : Ik ga je dochter Anina zoeken.

FABIO : Ben je niet goed wijs? Waar ga jij zoeken? We hebben zelf zeven jaar vruchteloos gezocht. De grootste hypothese is dat de boot die hen naar het eiland bracht gezonken is.

SEPPE : Hoop doet leven. Ik ruik avontuur.

FABIO : Je haalt het nooit in je eentje.

SEPPE : Dat zullen we dan wel eens zien. Als ik me in iets vastbijt dan... Dan bijt ik me daar ook in vast.

FABIO : En je werk? Reizen kost geld. Veel geld.

SEPPE : *(haalt de schouders op)* Bah, ik heb dringend behoefte aan iets nieuws. Nood aan een stevige actie.

FABIO : Meen je het echt of ben je me voor de gek aan het houden? Ik hou namelijk niet van dergelijke grappen.

SEPPE : Luister meneer, op mijn werk vinden ze mijn geschrijf niet boeiend genoeg. Ik moest meer durf tonen en schrijven over mensen in plaats van over paarse konijnen met rode tennisschoenen. Dus, dit is mijn nieuwe opdracht. Ik ga je dochter zoeken en hoop ze veilig thuis te brengen.

FABIO : God sta je bij!

SEPPE : Dat zal nodig zijn. Kunnen we als het je past even samenzitten om haar gegevens te noteren, meneer?

FABIO : Geen probleem vriend. Noem me maar Fabio. Volg me, ik heb in de buurt een vakantievilla, dan stel ik je voor aan mijn vrouw.

SEPPE : Oké, ik volg je.

(ze drukken elkaar de hand)

Maar één ding wil ik afspreken: geen inmenging van pers, televisie of andere media. Pas als de missie geslaagd is, zullen we het resultaat bekend maken.

FABIO : Afgesproken. Je bent een kerel naar mijn hart. Kom mee.

SEPPE : Na u, Meneer Fabio.

(beiden af – tussenmuziek – licht uit)

SCÈNE 5 : Afrika**Decor : neutraal decor**

(Seppe vooraan in de spots terwijl hij heen en weer lopend, hardop nadenkt)

SEPPE : Wat is er juist gebeurd? Er zijn meerdere mogelijkheden, maar ik tip op Jelle, de vriend van Fabio's dochter. Het concert interesseerde haar niet en het was een gelegenheid om er met haar liefje vanonder te muizen. Mogelijk is er onderweg iets ernstig gebeurd. Jelle had volgens zijn ouders een voorliefde voor Afrika. Dus gok ik op een plaats in Afrika, maar waar? Afrika is groot. Hij was gek van vogels en bezig aan zijn doctoraatsthesis... en hij is ook al zeven jaar verdwenen. Hoogst eigenaardig! Waar reist een koppel naartoe dat gerust gelaten wil worden, vogels bestuderen en avontuur zoekt? Anina heeft vader meermaals verweten dat het thuis veel te saai was. Moest ik in hun plaats zijn, zocht ik een eiland waar veel vogels zijn en waar je ongestoord kunt werken. Een lekker warm weertje is natuurlijk goed meegenomen. Niet te warm en niet te koud. Zoeken maar, Seppe!

(tussenmuziek)

(Seppe zoekt op zijn computer en via projectie zie je beelden van verschillende eilanden – gilt het uit)

Ik weet het niet meer! *(neemt een kaart van Afrika hangt ze op en gooit er een dartpijl naar een plek onderaan Afrika in de oceaan)* Voilà, de bestemming is bepaald. Klaarmaken voor het vertrek. Vlucht 9KA403 vertrektijd vijf uur dertig, bestemming Kaapstad.

(projectie van het reisplan – beelden van de luchthaven, vlucht met het vliegtuig, Kaapstad in Afrika – geluiden van de stad – heel de scène)